

Зворотний бік світла. Книга 1

КУПИТИ

ЦЯ ІСТОРІЯ — МІЖ БУДЕННИМ І МІФІЧНИМ.

Боги, безсмертні, люди — усі вони частина строкатої тканини буття — нитка до нитки. І юній Мальві — обраній, безсмертній — призначена нелегка доля: зрозуміти й приборкати власні сили, віднайти свій шлях і боронити цю одвічну гармонію життя між добром і злом, між темрявою та світлом.

ЧИ ДО СНАГИ ЦЕ ДИТИНІ ДВОХ СВІТІВ?

— Навіть дурень знає, що найтемніша ніч перед світанком. Сподіваюсь, що рано чи пізно, Стрибе, і у твоїй голові зійде Сонце. Я ж не годна його запалити.

Немає щастя між богами світла й темряви. Як не старайся, а природа візьме своє. Тож кохання між світлою Птахою та її темним обранцем Стрибом згасло? Пішла світла й заборонила себе шукати. Немає щастя між богами й смертними. Марно сподіватися на вічну любов. Але серед смутку й журби народжується надія — юна Мальва, дитина бога й смертної, сподівання світлої Птахи, благословення й заорука світу.

Стриб

Вулицею городища йшли двоє. Під ногами ледь чутно шелестіло дрібне каміння, ледача курява здіймалася за тим, хто був попереду. Він упевнено карбував кожен крок, не дивлячись під ноги й не звертаючи жодної уваги на чоботи, які вкривала сіра смага. Гордо підведена голова, розправлені рамена говорили про його впевненість у собі. Чорний капелюх ховав очі, а тінь від його крисів — уста. Довгий чорний плащ, за спиною рушниця, через плече перекинута чорна шкіряна сумка. Чоловік був високого зросту і наче й не дуже поспішав, але той, хто йшов за ним, хоч і не ніс нічого ані в руках, ані за спиною, мусив бігти підтюпцем, бо був трохи нижчим, ще не вповні сформованим чоловіком, підлітком. Кожен, хто бачив цю пару, розумів одразу: то йдуть господар і його слуга. Утім, цієї ранкової пори на вулицях городища було ще порожньо. Люди відпочивали у своїх домівках. На сході, майже в одну лінію з горизонтом, колобочком виднілося мляве сонце. День тільки починався.

Сонце в Яровороті ніколи не йшло спати. Воно подорожувало коловоротом по небу, хіба що змінюючи положення. Уночі, тобто в той час, коли городище відпочивало, сонце рухалось низько-низько над горизонтом північним боком із заходу на схід.

У центрі городища стояв Храм Сонця. Вулиці розходилися від нього промінцями, за колорадіальним принципом. Ошатні, переважно білі, двоповерхові хати були вкриті очеретом. Сусіда від сусіда відгороджував не паркан чи висока загорожа, а чепурні сади, багаті грядки, мальовничі квітники. Майже біля кожної оселі росли квіти. Найбільше було мальв. Мешканці Яроворота інколи жартували, що їхнє городище можна сміливо перейменувати на Мальвоград. У цю раню пору хатинки дрімали, підморгуючи сонно круглими вікнами.

Біля одного такого будинку, густо обсаженого маль-вами, гордістю господині обійстя, подорожні стишилися й зайшли у вуличку. На подвір'ї стояла така сонна тиша, як і в усьому Яровороті. Велет-дуб, що ріс на подвір'ї вже не одну тисячу літ і був завширшки чи не з пів хати, здається, теж спав. Дрімала й гойдалка, яку Стриб зробив спеціально для коханої; на

гойдалці лежало кілька листочків, що впали з дерева. Пес Сірко кудись завіявся — собача буда була порожня.

— Дивись, Остапе, нас тут і не ждуть зовсім, — трохи розчаровано проказав чоловік. Тоді обернувся до того, хто стояв позаду, кинув на траву тобівку, простягнув малому рушницю. — Візьми, хлопче. А ще плащ і капелюха, та все це добре вичисти, он як запорошилося. І той, потім забереш і чоботи. Ох, і натомився ж я.

— Слухаю уклінно, пане Стрибе, — прошелестів ледь чуто голос служки.

Юнак запопадливо поспішив виконувати наказ господаря. Узявши все в оберемок, поніс поперед себе до низьких, ледь помітних дверей на першому поверсі, відчинив їх якимсь дивом, хоч руки були зайняті, і розчинився всередині хати.

Знявши капелюха та плаща, чоловік наче скинув із рамен роки. Світло-русяве волосся надто коротко підстрижене, далеко не так, як зазвичай заведено в тутешньому краї. Чоловік провів по ньому рукою й сам до себе всміхнувся. У Яровороті Стриба й досі вважали за чужинця, хоч жив він тут не одну сотню літ. Звичка робити все не по-тутешньому тішила його самолюбство, а ще більше розважала пристрасна реакція інших на цю поведінку. Сюди, крім особливостей надто запальної вдачі, належала й манера вдягати не традиційні для місцевих довгі туніки за коліна, а звичайні короткі полотняні сорочки, підперезані широкими шкіряними ремнями. І сорочка, і ремінь були оздоблені дивними химерними узорами. Прикраси — то справа рук Стрибової дружини, Птахи, яка принесла зразки візерунків із краю Чотирьох Сонць. Звісно, мову тих оберегів у Яровороті не вміли читати, а хто й умів, здебільшого мовчав про своє знання й намагався не чіплятись до Стриба. Один із таких «знавців», здається Дуж, вибовкав якось, що то страшні символи, з отих на межі Темного та Світлого, де навіть напівтон має неабияке значення, і, борони Боже, пробувати повторити той взір — невеличка помилка і... Дуж тут несподівано вмовкав, і кожен домислював своє, зазвичай найгірше. Бо всі знають, що коли стояти між двома світами, то легко перехилитися не на той бік. А тримати рівновагу? Ой, то навіть не всім Безсмертним до снаги.

Стриб знову сам до себе всміхнувся. Наче й розумні люди його односельці, від народження живуть поруч із мудрими Безсмертними, спілкуються з ними, у Храм ходять, освічені, а забобонів — хоч греблю гати... І щодо темряви теж. Темряву в Явороті, у краї, де цілодобово й цілорічно день, вважали чимось майже табуйованим. Навіть трохи унікальним. Бо де ж її тут стрінеш? Хіба в глибокому льосі чи пивниці або в лякалках для дітей. До всього «зворотний бік світла» вважали майже забороненим у городищі. Ніхто вголос не смів навіть бовкнути «темрява», так і казали «зворотний бік світла». Тутешні вірили, що сам нагадування про темряву може її прикликати. Стриб любив дратувати тим словом односельців. Безсмертні на цю браваду не дуже зважали. А от смертних вона кидала в трепетний жах. Вони Стриба побоювалися. Бо він спокійно говорив про темряву, любив пофілософствувати про її особливості та «світлий бік». Щорічні герці-«перебалачки» на Добровільних Вічах Безсмертних та Смертних на Коляду завжди збирали дуже багато люду. Спеціально приїжджали гості з-за Забутого Озера, з поселення Хижих Вурдалаків, зі Світу Білих Вовкунів, Чотирьох Сонць, Світу Безконечного Океану, з-за Калинової гори й так далі. Учитель Посолонь здебільшого мовчав, коли сходилися на Вічевому Майдані його учні, щоб позмагатися в «перебалакуванні». Це була «бійка» думок двох непримиренних опонентів — Стриба та Птахи. О, так! Та сама Птаха, Стрибова друга половинка. Як уживаються поряд вогонь та вода — для всіх і досі таємниця. Суперечки цих двох та їхньої раті тривали не один день. Здавалося, вони могли сперечатися від одних уродин Сонця до наступних, і то часу не вистачить, а дійство те завше супроводжувалося різними дивацтвами зі зброярні Безсмертних. Учитель Посолонь припиняв суперечки на найцікавішому: угору летіла жменя вареного в меді жита. Зерна вкладалися в орнамент, у якому добре проглядалося зображення кола, рівно розділеного на дві частини. Ще не було такого, щоб якийсь бік переважав. Варене коливо долівець не падало, якимось воно встигало випаруватися в повітрі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ